

Arrest

**nr. 131 360 van 14 oktober 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 augustus 2012 en van de beslissingen van 21 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de 1ste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. RAVYTS, die tevens verschijnt voor de 2de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op 30 juni 2008 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 1 juli 2008.

Op 27 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 4 december 2009 nr. 35 345 en 35 346 worden aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 16 april 2010 wordt de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard en worden verzoeker, verzoekster en hun kind in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Verzoeker dient aanvullingen in op zijn aanvraag op 29 juni 2010, 1 februari 2011, 25 juli 2011 en 15 maart 2012.

Op 9 december 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

Op 16 februari 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 16 mei 2011 dienen verzoekers een derde aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 26 maart 2012 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de evaluatie van het medisch dossier van verzoeker.

Op 7 augustus 2012 geeft de arts-adviseur opnieuw een advies.

Op 14 augustus 2012 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

D., E. (R.R.: 087012953145) nationaliteit: Kosovo geboren te V. op (...)1987

D., M. (R.R.: 090100448693) nationaliteit: Kosovo geboren te P. op (...)1990

D., S. (R.R.: 008111612359) nationaliteit: Kosovo geboren te Sint-Truiden, België, op (...)2008

D., S. (R.R.: 011012605613) nationaliteit: Kosovo geboren te Dendermonde, België, op (...)2011 adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 16.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor D., E. (R.R.: 087012953145), welke medische getuigschriften neerlegt ter staving van deze elementen. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 07.08.2012 (zie verslag in gesloten omslag) en kwam tot volgende conclusie: "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening van betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo.

Derhalve is er mijns inziens vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo".

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)."

Op 21 augustus 2012 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Wegens een materiële vergissing van de griffie werd een synthesesmemorie opgevraagd op 31 mei 2013. Verzoekers hebben een synthesesmemorie ingediend op 17 juni 2013.

Ter terechtzitting van 7 oktober 2014 werd aan de partijen meegedeeld dat het opvragen van de synthesesmemorie *in casu* een materiële vergissing betrof en dat deze synthesesmemorie daarom uit de debatten zal worden geweerd. De partijen gaan hiermee akkoord.

De op 17 juni 2013 ingediende synthesesmemorie wordt uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden

rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekers vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 14 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, te vernietigen evenals de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 21 augustus 2013 (bijlage 13^{quinqüies}). Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

3.2. *In casu* is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de asielprocedure maken immers aparte en onderscheiden procedures uit met eigen gevolgen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 21 augustus 2012 (bijlage 13^{quinqüies}) zijn vervolgbeslissingen van de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij hun asielaanvragen negatief werden beëindigd. Een en ander staat bovendien duidelijk te lezen in die bevelen zelf. Zo vormen artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en niet artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de wettelijke gronden waarop deze bevelen zijn gestoeld.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13^{quinqüies} betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Verzoekers betwisten geenszins dat hun asielaanvragen definitief werden beëindigd.

Deze bevelen zijn evenwel geen vervolgbeslissingen van de huidige bestreden beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geweigerd wordt. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat de bestreden beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 14 augustus 2012 genomen werd en op 22 augustus 2012 voor kennisname werd ondertekend, daar waar de bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen op 21 augustus 2012 en op diezelfde dag ter post werden overgemaakt aan de gekozen woonplaats van verzoekers. Het bestuur gaf verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van de bevelen, met name: *“Op 15 december 2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 28 juli 2009”*.

3.3. Ter terechtzitting voert de advocaat van verzoekers aan dat er wel degelijk een samenhang kan bestaan. Zij stelt dat verzoekers verschillende procedures voerden en dat er een chronologie bestaat bij de huidige bestreden beslissingen: eerst werd de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geweigerd en kort daarna kwamen de bevelen om het grondgebied te verlaten toe. Omdat deze beslissingen van ongeveer hetzelfde moment dateren, werd een verzoekschrift ingediend tegen al de beslissingen.

Verzoekers betwisten niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en dat ze afzonderlijk werden betekend met vermelding van de beroepsmogelijkheid. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. *In casu* werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde beslissing te aanvaarden.

3.4. Het betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan de voormelde vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) en de beslissing van 14 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In het verzoekschrift voeren verzoekers een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoeker had zijn verzoek tot machtiging gestoeld op diverse medische attesten, die lopende de procedure ook zijn geactualiseerd.

Zodra een medisch attest wordt voorgelegd, dat voldoende gemotiveerd is, kan de Dienst voor Vreemdelingenzaken (kort: DVZ), enkel weerleggen d.m.v. een medische tegenexpertise.

In casu werd aldus dr. K. G. aangesteld; zij leverde op 07/08/2012 'een evaluatie van het medisch dossier' af.

Dit verslag voldoet niet aan de vereisten van een medische tegenexpertise.

De aangestelde dokter ondertekent met de vermelding 'arts-adviseur' en niet met geneesheer-expert.

Bij herhaling vermeldt zij "....noteren wij". M.a.w. voormelde arts heeft zich beperkt tot het nazicht van alle medische verslagen, die eerste verzoeker had overgemaakt. Zij maakt hiervan geen eigen beoordeling. Haar interventie was naar alle waarschijnlijkheid beperkt tot dergelijke opdracht. Deze voldoet echter op deze wijze absoluut niet aan de essentiële vereisten van een medische tegenexpertise.

Tevens is het zo dat voormelde arts eerste verzoeker niet heeft gezien en geen eigen onderzoek heeft gevoerd. Zij is op deze wijze niet in staat een eigen diagnose te stellen.

Tenslotte dringt zich de pertinente vraag op of voormelde arts wel voldoende onderlegd is wat betreft de voorliggende psychiatrische problematiek. Het is nogal evident dat een medisch tegenexpertise op de bevindingen en attesten van de psychiater enkel en alleen door een collega-psychiater kan worden uitgevoerd en afgeleverd.

Om al deze redenen slaagt DVZ er niet in de voorliggende attesten te ontkrachten.

Nu zij de beslissing van ongegrondheid exclusief hierop steunen, dient het beroep als gegrond beoordeeld te worden."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"De verwerende partij laat gelden dat het door verzoekers ingediende beroep onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr.130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (Rv.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; Rv.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

Verzoekers blijven aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid - want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen - nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. YAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002,1080).

Verwerende partij is van oordeel dat de twee middelen van verzoekers niet voldoende duidelijk zijn omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat de middelen van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk zijn onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verwerende partij is derhalve de mening toegedaan dat verzoekers' annulatieberoep derhalve niet ontvankelijk is.

Geheel ten overvloede laat de verwerende partij het volgende gelden.

(...)

Waar verzoekers verder voorhouden dat de arts-attaché niet voldoende onderlegt zou zijn en verzoeker niet voldoende zou hebben onderzocht, laat de verwerende partij het volgende gelden.

De arts-attaché heeft, dus wel degelijk onderzocht of eerste verzoeker in staat is om te reizen en of zijn behandeling in Kosovo verder gezet kan worden, evenals geadviseerd waarom dit volgens hem wel degelijk het geval is.

Waar verzoekers voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer geen enkele specialisatie heeft in de psychiatrie, laat verwerende partij vooreerst gelden dat de ambtenaar-geneesheer met kennis van zaken heeft beslist en kennelijk oordeelde geen bijstand van een expert, in casu een psychiater, nodig te hebben. In tegenstelling tot wat verzoekers schijnen aan te nemen, is het geenszins verplicht (of nodig) dat de arts-adviseur zich ter zake door een specialist laat bijstaan.

"Uit voormeld wetsartikel blijkt dus dat de beoordeling dient te gebeuren door hetzij een ambtenaar-geneesheer, hetzij door een geneesheer. Van enig specialisme wordt hier geen gewag gemaakt. Bovendien blijkt uit hetzelfde wetsartikel dat de geneesheer, zo hij het nodig acht, zich kan laten bijstaan door deskundigen. " (R.v.V. nr. 69.400 van 28 oktober 2011)

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. (R.v.V.nr. 41 432 van. 7 april 2010)

Bovendien betwist de arts-attaché niet dat eerste verzoeker aan een ernstige psychiatrische aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden. Gezien de arts-adviseur aldus op medisch vlak hetzelfde adviseert als de eigen behandelde arts-specialist van verzoekers, ziet verwerende partij niet in wat ter zake de relevantie is van verzoekers hun kritiek.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen."

4.1.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoekers beperken zich in het eerste middel tot de kritiek dat het verslag van de arts-adviseur, waarop de bestreden beslissing steunt, niet voldoet aan de vereisten van een medische tegenexpertise. Met deze uiteenzetting geven verzoekers echter niet aan welke rechtsregel zij geschonden achten en op welke wijze een rechtsregel zou geschonden zijn. Het eerste middel is, bij gebrek aan aanduiding van een geschonden rechtsregel, onontvankelijk.

4.2.1. In het verzoekschrift voeren verzoekers een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2.2.2. Tweede middel. Wat betreft de beschikbaarheid van verzorging in het land van herkomst.

DVZ moet aantonen waarom de behandeling wel beschikbaar is, terwijl betrokkene aantoont dat de behandeling niet beschikbaar is in het land van herkomst.

2.2.2.1. In alle talen wordt gezwegen over de financiële toegankelijkheid, rekening houdende met het inkomen van betrokkene;

In de hypothese dat betrokkene teruggaat naar zijn land van herkomst - per impossibile - dan nog is het zo dat het voor verzoeker quasi onmogelijk zal zijn om aldaar werk te vinden, gelet op zijn gezondheidstoestand, die op zich niet wordt betwist door DVZ.

Dit betekent dat eerste verzoeker zijn gezin zal moeten onderhouden met een ziekte-uitkering, dat hij daarvan dan ook nog de nodige middelen ter beschikking zal moeten overhouden voor zijn medische problematiek. Dit is onmogelijk.

2.2.2.2. Geografische toegankelijkheid.

Verzoekers zijn afkomstig uit de gemeente PEC, Stad: V..

In deze streek is geen uitgebreide medische verzorging mogelijk, laat staan psychiatrische verzorging. Men kan van verzoeker niet verwachten dat hij telkens zeer verre reizen onderneemt voor ambulante zorg.

2.2.2.3. Betreffende mantelzorg.

Hier geldt dezelfde redenering als onder punt 2.2.2.2."

4.2.2 In de nota repliceert de verwerende partij wat weergegeven wordt onder punt 4.1.2. en voegt hieraan het volgende toe:

"In de bestreden beslissing werd op grond van het advies van de arts-adviseur uitdrukkelijk gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde problematiek niet kon weerhouden worden als grond voor een verblijfsvergunning.

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor D., E. (R.R. : 087012953145), welke medische getuigschriften neerlegt ter staving van deze elementen. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 07.08.2012 (zie verslag in gesloten omslag) en kwam tot volgende conclusie: "Vanuit medisch standpunt

kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening van betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo.

Derhalve is er mijns inziens vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo "

Ter zake kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich voor zijn beslissing heeft gesteund op het advies van de arts-attaché, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoekers betekend. Aangaande de toegankelijkheid van de medische zorgen wordt in het advies van de arts-attaché uitdrukkelijk gesteld dat, gelet op de informatie in de Nota Toegankelijkheid d.d. 24.07.2012, er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat deze de toegankelijkheid van de zorgen en medicatie wel degelijk heeft onderzocht, en hiervoor verwees naar tal van objectieve bronnen.

De toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen en medicatie wordt uitgebreid onderzocht en er wordt hierover omstandig gemotiveerd in het advies van de arts-attaché, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Zo wordt duidelijk aangegeven dat in Kosovo wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, dat de beschikbaarheid van de medicijnen op de lijst wordt gegarandeerd door de overheid en dat de medicijnen gratis worden verschaft aan diegenen die ze nodig hebben. Verder wordt aangegeven dat er wordt gewerkt met een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts, zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is, en dat personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie, zodat indien verzoekers er niet in slagen om een inkomen te verwerven uit arbeid, verzoeker via deze weg van de nodige zorgen verzekerd zijn.

Verzoekers kunnen aldus niet worden gevolgd waar zij stellen dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen en de medische opvolging niet werd onderzocht. In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de inhoud van het advies.

Het loutere feit dat verzoekers menen dat de kwaliteit van het Kosovaarse systeem minder goed is dan het Belgische systeem van gezondheidszorg, maakt niet dat de gemachtigde de bestreden beslissing op incorrecte wijze heeft gemotiveerd."

4.2.3. Uit de bewoordingen van het tweede middel blijkt dat verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. Zij stellen dat de bestreden beslissing geen motivering bevat inzake de financiële toegankelijkheid van de zorgen, de geografische toegankelijkheid en de mantelzorg.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt voor de toegankelijkheid van de zorgen verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 7 augustus 2012 en wordt vermeld:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening van betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo."

In het advies van de arts-adviseur van 7 augustus 2012, dat bij de bestreden beslissing wordt gevoegd en er deel van uitmaakt, wordt inzake de toegankelijkheid van de zorgen het volgende gesteld:

"Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen en van de medische opvolging in het land van herkomst. Kosovo:

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 24/07/2012:

"De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie.⁶ Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kosovo - het land waar hij tenslotte ruim 21 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. "

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Kosovo."

Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wel werd gemotiveerd over de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, met name in de laatste twee paragrafen van dit citaat. De uiteenzetting in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan deze motieven.

Over de geografische toegankelijkheid wordt in het advies van de arts-adviseur het volgende gesteld:

"Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met antidepressiva en antipsychotica beschikbaar is in Kosovo; indien noodzakelijk/gewenst kunnen duloxetine en trazodon vervangen worden door andere antidepressiva en kan paliperidon palmitaat vervangen worden door een ander depot-antipsychoticum.

Opvolging/behandeling door een huisarts is beschikbaar in Kosovo. Ook psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) zijn beschikbaar in Kosovo."

Door de ongestaafe bewering van verzoekers dat in hun streek van afkomst "geen uitgebreide medische verzorging mogelijk (is), laat staan psychiatrische verzorging", zonder enige verdere verduidelijking of verwijzing naar feitelijke gegevens, slagen verzoekers er niet in om de motieven inzake de geografische beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen te ontkrachten.

Waar verzoekers verwijzen naar stukken die dateren van 15 april 2013 en 8 april 2013, dient te worden vastgesteld dat deze stukken dateren van na de bestreden beslissing, zodat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon worden gehouden. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Waar verzoekers aanvoeren dat niet wordt gemotiveerd over de mantelzorg, dient te worden vastgesteld dat in het advies van de arts-adviseur wordt gesteld dat mantelzorg niet vereist is: "Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is bij de betrokkene." Er wordt bijgevolg wel gemotiveerd over de mantelzorg, maar de arts-adviseur is de mening toegedaan dat deze op dit ogenblik niet vereist is bij verzoeker.

Verzoekers slagen er niet in om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET